

Arrest

**nr. 162 572 van 23 februari 2016
in de zaak RvV X / II**

In zake: 1. X
2. X
3. X
4. X
5. X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, X, X, X en X, die verklaren van onbepaalde nationaliteit te zijn, op 25 november 2013 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9 bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt van 14 oktober 2013.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 januari 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 februari 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat Mr. F. JACOBS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat K. BERNARD, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 12 februari 2013 dienen de verzoekende partijen een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet) in.

1.2. Op 14 oktober 2013 wordt de onder punt 1.1. vermelde aanvraag onontvankelijk verklaard. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“(...) Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 12.02.2013 werd ingediend door :

(..)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

Ter ondersteuning van hun aanvraag om machtiging tot verblijf, beroepen betrokkenen zich op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing.

Het feit dat betrokkenen sinds december 2009 in België verblijven, geïntegreerd zouden zijn, Nederlands en Frans leren en spreken, werkbereid zijn en een vrienden- en kennissenkring zouden hebben uitgebouwd, verantwoordt niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkenen nooit een inbreuk begingen tegen de openbare orde dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

Betrokkenen wisten dat hun verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielpprocedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land dienden te verlaten. Hun eerste asielaanvraag werd afgesloten op 28.09.2012 met de beslissing 'weigerings vluchtelingenstatus-weigering subsidiaire bescherming' door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De twee daaropvolgende asielaanvragen werden telkens niet in overweging genomen door Dienst Vreemdelingenzaken, respectievelijk op 20.11.2012 en 05.03.2013. Betrokkenen verkozen echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en verblijven illegaal in België.

De duur van de procedures - namelijk ongeveer twee jaar en negen maanden voor de eerste, vijftien dagen voor de tweede en één dag voor de laatste - was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Betrokkenen beweren dat zij vrezen voor hun leven en fysieke integriteit indien zij zouden moeten terugkeren naar hun land van herkomst doch zij leggen geen bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is aan betrokkenen om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat betrokkenen vrezen voor hun leven en fysieke integriteit volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. Ook levert de verwijzing naar de algemene situatie betrokkenen geen persoonlijk bewijs dat hun leven aldaar in gevaar zou zijn. Bovendien kan het indienen van onderhavig regularisatieverzoek geen soort "hoger beroep" vormen tegen de afwijzing van de asielaanvraag of tegen een verwijderingsbeslissing, nadat de betrokkenen reeds alle geëigende beroepsmogelijkheden hebben uitgeput.

Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dienen verzoekers hun beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden.

Ook het aangehaalde artikel 1 van het verdrag tegen foltering en andere wrede, onmenselijke of ontorende behandeling of bestraffing, aangenomen te New York op 10.12.1984, kan niet weerhouden worden. Hiervoor geldt dezelfde motivering als voor art. 3 van het EVRM.

De loutere bewering als zouden betrokkenen niets of niemand meer hebben om op terug te vallen bij een terugkeer kan niet weerhouden worden als buitengewone omstandigheid. Meneer verbleef immers ruim 33 jaar in Rusland (mevrouw 24 jaar) en hun verblijf in België, hun integratie en opgebouwde banden kunnen geenszins vergeleken worden met hun relaties in het land van herkomst. Wat de moeder en zussen van

meneer betreft en het schenden van art. 8 EVRM bij een terugkeer: betrokkenen tonen niet aan waarom zij geen aanvraag tot gezinshereniging volgens art. 40 van de wet van 15/12/1980 kunnen indienen. Daarenboven verbleef meneer zoals gezegd reeds 33 jaar zelfstandig in zijn herkomstland. We kunnen stellen dat betrokkenen dan ook niet afdoende aantonen dat een verwijdering in disproportionaliteit zou staan ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. Betrokkenen tonen niet aan waarom het louter samenwonen met de moeder van meneer een buitengewone omstandigheid zou vormen voor regularisatie op basis van art. 9bis.

Ook de blote bewering dat betrokkenen niet de financiële middelen zouden hebben om terug te keren kan niet weerhouden worden. Zij dienen alles in het werk te stellen om het hun op 20.11.2012 betekende bevel om het grondgebied te verlaten op te volgen. (...)"

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. Bij schrijven van 12 februari 2016 laat de verwerende partij weten dat verzoekende partijen op 5 juni 2014 erkend werden als vluchteling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Ter bevestiging hiervan voegt de verwerende partij diverse stavingsstukken toe waaronder een uitprint uit het rijksregister en de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen ter zake.

2.2. De Raad stelt vast dat blijkt dat verzoekende partijen gemachtigd werden tot onbeperkt verblijf in het Rijk ingevolge hun erkenning als vluchteling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Met hun aanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet beoogden verzoekende partijen een verblijfsrecht te bekomen. Daar zij thans gemachtigd zijn tot onbeperkt verblijf in het Rijk hebben de verzoekende partijen geen belang meer bij de nietigverklaring van de thans bestreden beslissing nu deze hen geen voordeel meer kan opleveren. Ter terechtzitting hierop gewezen stellen de verzoekende partijen zich te gedragen naar de wijsheid van de Raad.

Het beroep is onontvankelijk bij gebrek aan belang.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig februari tweeduizend zestien door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. VALGAERTS,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. VALGAERTS

S. DE MUYLDER

